

VALORIFICAREA REPERTORIULUI RECITALULUI LA UNITATEA DE ÎNVĂȚARE CÂNTECUL, MARȘUL ȘI DANSUL ÎN LUMEA MUZICII

Ghenadie STRATU, student, Facultatea de Științe ale Educației, Psihologie și Arte, Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți
Conducător științific: **Viorica CRIȘCIUC**, dr., conf. univ.

Abstract: *Vocal-choral interpretation belongs to one of the most widespread forms of musical art interpretation, based on the characteristic laws for any interpretive musical art as a creative process and processing of musical creation through the interpretive means characteristic of children's voices. Unlike other arts: painting, sculpture, music, especially choral music, as a temporal art, which reflects reality in artistic sonorous images, needs the special mediation of performers. The result of the interpretation depends on a series of objective and subjective factors, among which the most important must be considered: the professionalism of the Music Education teacher with his aptitude and ability to use new methods of working with the class of students, the interpretative training of the participants, the aptitude of the children to emotionally convey the artistic face, the mood of the musical creation.*

Keywords: *Vocal-choral interpretation, interpretation, Music Education.*

Activitatea vocal-corală face parte integrată din mijloacele de realizare a educației muzicale, constituind una din elementele aferente activităților dominante ale lecției de Educație muzicală. Dar, superioritatea în asimilarea cântecului, vine în urma sunării vii a muzicii, deoarece elevii, trăind muzica și exteriorizând emoțiile, pătrund în adevăratele valori ale creațiilor muzicale. Sunarea vie a muzicii nu poate înlocui nici o altă activitate muzical-artistică și nu poate produce în mod atât de evident și de apropiat de înțelegerea artei sunetelor. Pe de altă parte, interpretarea/fredonarea temelor unui cântec, în sufletul copilului apare sentimentul realizării interpretative profunde.

Astfel, se contribuie în mare măsură la realizarea educației muzicale a elevilor din școlile generale, constituind o activitate de sinteză în care își găsesc aplicare practică toate cunoștințele și deprinderile muzicale. Activitățile muzical-didactice sunt îndrăgite de toți copiii, chiar și de cei mai puțin dotați, străduindu-se prin toate mijloacele lor să înțeleagă mai corect și mai frumos, în schimbul satisfacțiilor pe care le obțin mult mai ușor decât în alte activități muzical-didactice. Din punct de vedere educativ, activitatea cânt vocal-coral, abordată corect, are o mare putere de transmitere a mesajului artistic la nivelul de înțelegere al elevului, peste care nu se poate trece cu vederea. Datorită faptului că citit-scrisul este permanent însoțită de un notație muzicală, text, partituri în care sunt ascunse imagini muzical-artistice ușor de analizat și de înțeles de către copii, prin însăși natura lui, cântul vocal-coral constituie un valoros instrument de educație și formare a competențelor muzicale.

Educația muzicală în școală este un fenomen specific al acestei lumi, care adaugă cultură, inteligență, înțelepciune elevului. Înțelepciune nu sub formă de cunoștințe, informație, date, ci înțelepciune sub formă de simțire, trăire și înțelegere deosebită a lumii, a vieții, a existenței. Muzica vine să treacă în primul rând – prin simțul copilului, și nu prin rațiune”. Cei care „sint pentru a gândi” posedă o experiență mai bogată, mai reală, decât cei care „gândesc pentru a simți” – spunea Evelyne Underhill. Activitatea vocal-corală în școală trebuie să fie o urmare al tuturor celorlalte activități aferente lecției de Educație muzicală.

Atât practica, tradiția, cât și principiile didactice recomandate oficial, „pierd din vedere însăși natura artistică a muzicii și limitează obiectul predării ei la latura tehnică și teoretică”. De altfel, un asemenea învățământ, observă Breazul, nici nu este greu de efectuat, nu cere eforturi deosebite, în schimb dă iluzia și satisfacția facilă a realizării unui învățământ științific. Muzica în școală trebuie înțeleasă și predată potrivit naturii sale artistice, nu ca știință și nici ca specialitate tehnică [2, p. 17].

Muzical vorbind, trebuie să se realizeze conștient triada acțiunilor: – „a anticipa” (a auzi înainte de a se cânta, în auzul interior); – „a orienta” (a îndrepta cântul către culminațiile motivelor, frazelor, secțiunilor muzicale pe structura anacruză – cruză – metacruză); – „a conduce” (a determina ansamblul să urmeze intențiile dirijorului pe cale empatică, prin degajare de fluid energetic, și nu prin convingeri individuale, explicative, verbale, conștiente care vor rămâne astfel în plan secund). Altfel spus, a dirija înseamnă „a capacita un ansamblu”, paradoxal, el nu cântă, ci „îi face pe ceilalți să cânte”, „un dirijor nu dirijează pentru amuzamentul său, ci pentru a face deliciul audienței”, astfel spus, „bagheta nu sună” – în sensul că gestul poate fi „incorect” din punctul de vedere al principiilor tehnicii dirijorale, fără ca sonoritatea construită de instrumentist sau corist să aibă de suferit.

Numai considerată ca artă, muzica poate descoperi valorile morale, naționale, sociale și estetice, conținute în structura ei, care pot fi aplicate ca bunuri

educative. Înțeasă și tratată ca element artistic, viu, ca valoare spirituală, muzica cere entuziasm, înflăcărare artistică, devoțiune pentru copil, pentru sensibilitatea și fantezia lui ca și pentru întreaga lui ființă sufletească, presupune trăire adâncă a substanței artistice cuprinse în formele sonore.

Asupra problemei educației în procesul de învățare a muzicii s-a insistat nu o singură dată pe parcursul istoriei învățământului muzical românesc. Așadar, educația muzicală, în toate timpurile și pretutindeni a fost considerată ca un influent mijloc de cultivare spirituală a omului, de edificare a unei personalități integre, cu înalte și sublime aspirații umane. Muzica dispune de efecte de neînlocuit și de rezerve nepuizabile în această privință. Aceleași sarcini responsabile, după cum am menționat deja, stau în fața ei și în zilele noastre [9, p.28].

Predarea unui obiect de învățământ este neapărat o știință care legile, prioritățile, principiile, formele, mijloacele și căile sale specifice. Dar orice predare este în același timp o artă-atunci când „teoria” devine practică, atunci când litera cărții se transformă în proces viu. Coordonarea la nivel superior a muzicii și a artelor vizuale, una pentru alta servind drept sursă de inspirație și dialog armonios pe verticală spiritului și intelectului uman. Prin interdisciplinaritate se dezvoltă competențe integrate / transversale / cheie / curriculare.

La nivel interdisciplinar, apar transferuri orizontale ale cunoștințelor dintr-o disciplină în alta la nivel metodologic și conceptual. Avantajele învățării la nivel interdisciplinar sunt: încurajarea colaborării directe și a schimbului între specialiști care provin din discipline diferite, contribuind la constituirea unui caracter deschis al cercetării, al practicilor sociale și al curriculumului școlar. Centrarea procesului de instruire pe învățare, pe elev, dezvoltarea pedagogiilor active, participative de lucru la clasa, lucrul pe centre de interes, învățarea tematică sau conceptuală, învățarea pe bază de proiecte sau de probleme, învățarea prin cooperare [6, p. 20].

Figura 1. Aspectul teoretic privind valorificarea repertoriului la lecție

Abordarea respectivă a conținuturilor este o necesitate dată de nevoia firească a copilului preșcolar de a explora mediul înconjurător, fizic și social, de a-l cunoaște și a-l stăpâni, preocupare ce este pe deplin întâmpinată în condițiile structurării interdisciplinare a curriculumului.

Muzica, la fel ca și celelalte arte (literatura, artele plastice, dansul etc.), are un trecut istoric foarte îndepărtat. Se presupune că omul mai întâi a început să cânte, apoi a învățat să vorbească, să picteze, să scrie etc.

Artele au evoluat din necesitatea omului de a comunica într-un mod aparte cu lumea din jurul său. Această comunicare se înfăptuiește în arte prin așa-numitele *imagini Artistice*. Muzica redă sentimente, stări prin imagini sonore care sunt expresia cea mai veridică a sufletului uman; literatura prezintă universul omului prin imagini poetice, care sunt compuse cu ajutorul cuvântului artistic; pictura reflectă lumea în imagini plastice, apărute din îmbinarea mai multor mijloace: punctul, pata, linia, culoarea, lumina, umbra; dansul comunică prin imagini coregrafice, create de mișcări ale corpului, gesturile, mimică. Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii de artă, muzicienii, scriitorii și poeții, pictorii, coregrafii etc., au colaborat și au învățat unii de la alții cum să reprezinte lumea cât mai original [4, p. 37].

În concluzie, activitatea vocal-corală la lecția de educație muzicală la unitatea de învățare *Cântecul, dansul, marșul în lumea muzicii* este chemată să contribuie în mod hotărât la realizarea scopului general: formarea culturii muzicale ale elevilor. La baza acestei activități, ca și la baza celorlalte forme de lucru cu elevii, va sta percepția vie a muzicii interpretate – trăirea, simțirea, înțelegerea ei prin cântec și a legilor artei sonore. De aici, scopul activității vocal-corale va fi intrarea și înaintarea în frumosul ei.

Bibliografie:

1. ANDRONIC, A., VIERU, Gh., Roua veșniciei. – Chișinău: Pontos, 2010. 279 p.
2. BENA, A., Curs practic de dirijat coral. – București: Editura Muzicală, 1965. 322 p.
3. BOTEZ, D., Tratat de cânt și dirijat coral. – București, 1985. 179 p.
4. BURLUI, A., Introducere în arta cântului. – Iași: Editura Apollon, 1996. 123 p.
5. CEGOLEA, G., Vox mentis. – București, 1997. 197 p.
6. CESNOKOV, P., Corul și conducerea lui. – București: Editura didactică și pedagogică, 1957. 96 p.
7. CONCONE, Dj., 50 Vocalize pentru diferite tipuri mde voci. – București, 1988. 76 p.
8. DELION, P., Metodica muzicii vocale. – Iași: Conservatorul „George Enescu”, 1979. 233 p.
9. GAGIM, I., *Știința și arta educației muzicale*. Chișinău, 1996 – 223 p.
10. GIULEANU, V., LIICEANU, V. *Tratai de teoria muzicii*. Editura muzicală. București, 1962 – 326 p.
11. IONESCU, C., *Educație muzicală*. Editura muzicală. București, 1986 – 320 p.
12. IONESCU, C., *Unele probleme de metodică a predării cântului*. Editura Casa Centrală a Creației Populare, București, 1971 – 182 p.